

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 223/2019
13.03.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Радмиле Драгичевић Дичић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном поступку окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Миљане Манчић Петровић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пироту 5К бр.283/14 од 25.10.2017. године и Вишег суда у Пироту Кж1 број 9/18 од 07.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 13. марта 2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Миљане Манчић Петровић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пироту 5К бр.283/14 од 25.10.2017. године и Вишег суда у Пироту Кж1 број 9/18 од 07.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту 5К бр.283/14 од 25.10.2017. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда, на име трошкова кривичног поступка уплати износ од 4.800,00 динара а на име паушала износ од 5.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Пироту Кж1 број 9/18 од 07.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Тирића, а пресуда Основног суда у Пироту 5К бр.283/14 од 25.10.2017. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Миљана Манчић Петровић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ и одредити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10.) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА, као разлог подношења захтева за заштиту законитости, истиче повреду кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, која је општег карактера, при чему не опредељује конкретно ниједну повреду закона у смислу члана 485. став 4. ЗКП, а из образложења захтева и навода да у току поступка није доказано да је окривљени знао или је могао знати, приликом прибављања и приликом употребе, да је предметна исправа фалсификована, те да није утврђено да је код окривљеног постојао директан умишљај, произилази да се захтевом указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама, што није предвиђено као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног захтевом за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да првостепена пресуда не садржи јасне, довољне и међусобно сагласне разлоге о свим одлучним чињеницама из којих би се могло закључити из којих разлога је окривљени оглашен кривим за предметно кривично дело, која повреда такође у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца.

Како је, дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљенима преко бранилаца (из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП), а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека (погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП), то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.